

¹²Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. ¹³Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.

Kedves Testvéreim!

Mi a Biblia? Valahogy úgy jött ki a lépés a héten, hogy 4 hittanos csoportomban is előkerült ez a kérdés. Nagyon érdekes volt a 6.,7.,8. osztályosok válaszait hallgatni, akik az eddigi ismereteik alapján próbálták összeszedni mit is kell tudni a Szentírásról.

Mi a Biblia? Az első és legkézenfekvőbb válasz az volt, hogy „könyv” – és néhányaknak még derengett is, hogy maga a biblia szó is valamit ilyesmit jelent. Igen, a görög 'biblio' szó jelentése könyv, a 'biblia' pedig ennek többszáma: könyvek. Könyvek. Na és hány könyv? Ebben már megoszlottak a vélemények. A legkézenfekvőbb – de érezhetően nem a legjobb megoldás, hogy kettő: az Ószövetség és az Újszövetség. És bár valóban ez a Biblia két nagy része, de a könyvek száma ennél jóval több...

De vajon ez-e a Biblia? Egy könyvtár? Egy kötetben összesűritett, apró betűs könyvek gyűjteménye? Apropó, apró betű.

Manapság már megszoktuk, hogy egy-egy szerződésnél mindig figyeljünk az apró betűs részekre, mert gyakran oda rejtik a lényegét. A Biblia csupa apró betűből áll – nyilvánvalóan azért, hogy könnyen hordozható legyen, az egyébként több ezer oldalra rúgó könyv, de az apró betű szabálya itt is érvényes: ebben van a lényeg?

És mi a lényeg? Aki erre kíváncsi olvassa el. De ne úgy, mint egy regényt, ne úgy, mint egy történelemkönyvet, egy életrajzot, vagy bármilyen más könyvet. Bár lehet, hogy a könyvesboltban, vagy akár itt a templomi könyvasztalon ott látjuk a többi könyv között, de ez a könyv mégis más. És ezért olvasni is máshogy érdemes.

Hogyan? Hogyan érdemes olvasni a Szentírást? Csak úgy, és csak akkor, ha merünk kockáztatni, és merjük magunkhoz közel engedni.

Igen, a Biblia olvasása kockázattal jár. A mellékhatásokról érdemes megkérdezni kezelő lelkészét, vagy hitoktatóját. A Biblia, ahogy a mára kijelölt szakaszunk is erről beszél lemeztelenít. Lemeztelenít – akkor, ha hagyjuk, hogy ezt tegye. Ha nem szégyelljük magunkat, az Isten előtt. Nagyon érdekes ez, a gyerekek nem szégyellik magukat előttünk, aztán ahogyan nőnek, egyre inkább nő a szégyenérzet, ahogyan egyre tudatosabban élük meg az életüket, egyre több dologról gondolják úgy, hogy az az övék, egyre több mindent tartanak titokban, úgy nő a szégyenérzet is.

A miniszterelnökkel készült pénteki rádióinterjúban kérdezték a vendéglátóhelyek kinyitásával kapcsolatban. A válaszában, többek közt a következők is elhangoztak: „édesanyámmal beszélgettem valamelyik nap, ő is azt mondta, most már csináljak valamit, mert most már nem úgy nézünk ki, ahogy szeretnénk, hanem amilyenek vagyunk. Ha az ember társasági életet él, akkor mégiscsak a jobbik énjét veszi elő, azt erősíti, törekszik arra, hogy valahogyan kinézzen, viselkedjen, megmutassa magát, és ez általában jobb, mint amilyenek általában vagyunk.”

Farsangi időszak van, amikor a gyerekek beöltöznek, hála Istennek az iskolában megengedték a maszkabált, ha csak az osztályközösségen belül is. A gyerekek nagyon szeretik ezt, beöltözni egy hősüknek, egy kedvenc figurájuknak, egy vágyott foglalkozást űzőnek, egy olyan valakinek, akik szeretnének lenni. A felnőttek már nem szoktak beöltözni, mindek is, hiszen egész évben, minden nap farsang van. Ahogy a miniszterelnök is megfogalmazta, úgy öltözünk és viselkedünk, ahogy a környezetünk elvárja, vagy amilyen képet mi magunkról szeretnénk mutatni. És így van ez lelki értelemben is. Hiszünk Istenben... és még sok más dologban is mellette.

Mai alapigénk a Zsidókhöz írt levél elején lévő szakasz záró gondolata, amelyben a szerző visszautal a zsidó nép pusztai vándorlására, amikor 40 évig kényszerűen ott ragadtak a sivatagban, mert nem hallgattak az Istenre. Mert azt gondolták, ők jobban tudják. Nem engedték, hogy az Isten lemeztelenítse őket. Lelki értelemben azt gondolták, hogy a perzselő naptól a ruha fogja megvédeni őket, a saját kezük csinálománya – hogy ezzel a régies bibliai képpel éljek. Aranyborjút készítették és az előtt borultak le. De Isten megálljt parancsolt. Nem engedte őket tovább 40 évig. Nem egy-két napig, 40 évig. Mert ugyan látták a csodákat, látták Isten hatalmas tetteit, mégsem bíztak benne, mégsem hallgattak rá.

Isten igéje élő és ható... olvassuk mai alapigénkben. De nem erőszakos. Ő szertné, ha az ő szava hatással lenne az életünkre, de nem kerül meg bennünket. Nem támad hátra, hanem megvárja amíg odafigyelnek rá. Lehet, hogy ez 40 év, lehet több és lehet sokkal kevesebb is. Csak nyitott szív kell hozzá, és egy jó adag kockázatvállalás.

Bizonyára van, aki már hallotta tőlem, a saját történetemet, de had mondjam el, mert úgy érzem akkor hiteles az, amit mondani szeretnék.

14 éves voltam, amikor először fogtam kezembe a Szentírást. Addigra már eljutottam oda, hogy vágytam rá. És ez egy nagyon fontos dolog. Szükség volt rá, hogy édesanyám a kezembe nyomjon egy bibliai mesekönyvet, amely megalapozta a kíváncsiságomat. Szükség volt rá, hogy eljárjak hittanórára, és templomba – ahová eleinte a nem a tudásvágy, hanem a kötelességtudat hajtott. Szükséges volt a „véletlen” találkozások sora, ahol olyan kortársaimmal ismerkedhettem meg, akik szerettek a templomba járni. Szükség volt Gyurka bácsira, a lelkészre, aki rendkívül hitelesen beszélt arról, hogy az Isten a Szentírásan keresztül szólal meg. Így mire kezembe vettem a Bibliát, már elvárásaim voltak. Szerettem volna, hogy engem is megszólítson, szerettem volna találkozni ezzel az Istennel. És ez a találkozás megtörténhetett. János evangéliumával kezdtem, aztán Máté következett, Lukács után pedig az Apostolok Cselekedetei. Közben már az Ószövetségbe is belekóstoltam. És kezdett összeállni a kép, kezdtek rendeződni a dolgok, és kezdtem megismerni egy Istent, aki maga a Szeretet. Lassan – a Biblia olvasása által – kialakult egy Istenkép bennem, amelyben Isten nem egy távoli valaki, hanem Atya, apa, aki előtt nincs rejtegni valóm, akivel bármikor, bármit megbeszélhetek, aki szól hozzám. Igen, hallottam az Isten szavát, amit szól hozzám. És a mai napig ez történik. Hallom őt, a Szentírást olvasva. Mert a Biblia nem csak betűk, szavak, mondatok egymásutánja, hanem az Isten szólal meg benne, és üzen nekem. És igen, lemeztelenít, lerombol minden olyan képet, amelyet én építettem fel magamról magamnak.

¹²Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. ¹³Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.

Isten igéje élő és ható... az eredeti görög szövegben ez a ható kifejezés így hangzik: energész, amiből az energia szavunk is származik.

Isten igéje, olyan energia, ami nem vész el, csak átalakul. Átalakul olyan erővé, ami képessé teszi az embert arra, hogy elinduljon, és hirdesse ezt az ígét. Energia, amely eljut az izzóba, hogy az világítson és utat mutasson környezetének.

Erről szól a magvető példázatának – oltár előtt hallott magyarázatában az utolsó rész: *A jó földbe esett mag: ezek pedig azok, akik igaz és jó szívvel hallgatják az ígét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal.*

A jó földbe esett mag, amely termést hoz, amely hasznos mások számára is.

Isten igéje, amely élő – nem holt betűk, nem egyszer leírt szavak, hanem minden egyes napon üzenettel bíró Isteni útmutatások. Ezért érdemes hallgatni rá, kezünkbe venni, olvasni az ő szavát.

Isten igéje, amely ható, amely, ha használjuk, ha élünk vele, akkor hatással van az életünkre. Ez a hatás pedig, hogy megítél, hiszen: Isten igéje, fegyver, kétélű kard, amely elválasztja egymástól a bűnt és az igazságot. Amely megtisztítja, lehántja rólunk azokat a lepleket, jelmezeket, amelyeket magunk aggatunk magunkra. Fegyver, amely megítél, de nem elítél.

Mert bár Isten igéje lemeztelenítő valóság, amely felfedi a bűnt, mindazt, ami elválaszt tőle, de ennek hatására úgy állhatunk ott előtte, ahogy a teremtés pillanatában állt Ádám, mint aki tudja, hogy Isten a teljes valónkat ismeri, és így szeret és fogad el bennünket. És ha ez így van, akkor vár és hazavár.

Merjünk kockáztatni, tegyük ki magunkat ennek az energiának, engedjük hatni ránk, és engedjük hatni rajtunk keresztül az Isten ígétét.

A böjti időszakra készülünk, álljunk meg úgy Isten előtt, mint akik nem lenni szeretnénk valakik, hanem ahogyan vagyunk.

Nyissuk ki a Szentírást azzal a nyitottsággal, ahogyan Sámuel kérte Istent: Szólj Uram, mert hallja a te szolgád!